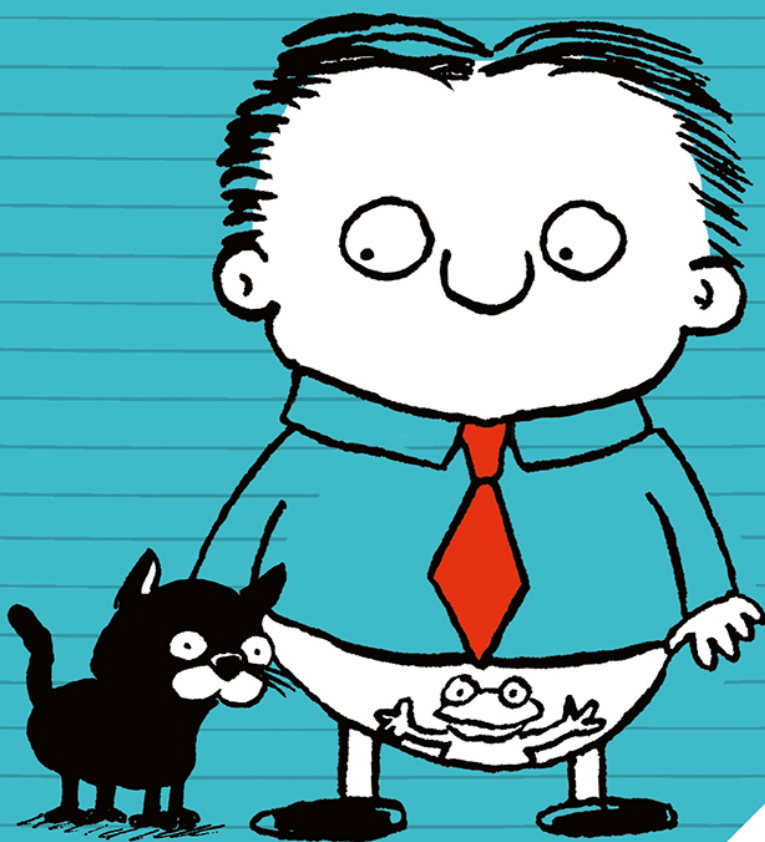

Nr. 6

FLIP FIASCO

HOE DAN?

STEPHAN PASTIS

'FLIP FIASCO IS EEN WINNAAR!'
- Jeff Kinney, schrijver van
Het leven van een Loser

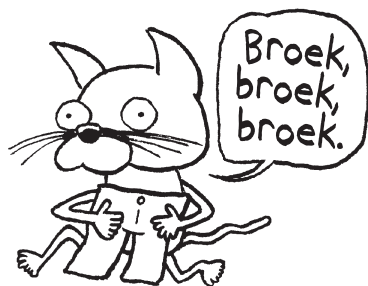
**fLIP
FiASCO**

HOE DAN?

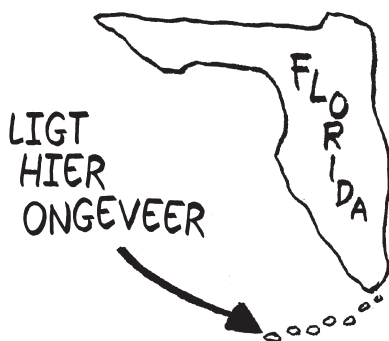

Een proloog die zich eigenlijk
ergens afspeelt tussen
hoofdstuk 39 en 40 maar
die je nu al voorgeschoteld
krijgt omdat het behoorlijk
dramatisch en schokkend is

Een kat met zes tenen heeft mijn broek gejat.

Op een eiland met de naam Key West in Florida,
Amerika.

Het gebeurde toen we een rondleiding kregen door het huis van een beroemde schrijver.

Ik weet helemaal niks van die man.

Alleen dat hij dood is.

Dus toen mijn moeder me zo had opgedirkt, wist ik dat dat niet was om een goede indruk te maken op hém.

Ik wist ook niet dat huizen van dooie mensen geen airconditioning hadden. Waardoor ik zo begon te zweten dat het medisch niet meer verantwoord was.

Ik denk dat die schrijver daaraan overleden was.

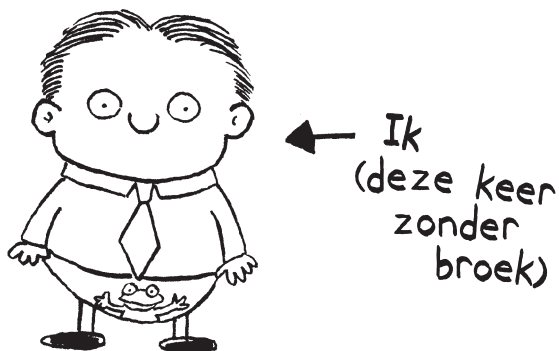
Maar ik ben de detective Flip Fiasco.

Ik ben moeilijker dood te krijgen dan een schrijver.

Dus toen de hitte van het huis te erg werd, liet ik mijn moeder met de rest van de groep toeristen achter en liep terug naar buiten.

Daar deed ik wat elk geestelijk gezond persoon zou doen.

Ik deed mijn broek uit.

Maar mijn verfrissende broekloze pauze werd ruw onderbroken door het geluid van mijn moeders stem die vanuit het raam op eenhoog riep.

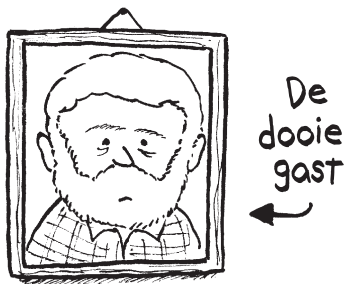
‘Flip? Waar ben je? Flíp?’

Dus met fikse tegenzin voeg ik me weer bij de groep.

‘Waar ben je mee bezig?’ fluistert ze, terwijl ze me naar een plekje achter in de groep trok.

‘Mijn leven redden,’ antwoord ik. ‘Ik wil niet net zo eindigen als die dooie gast.’

Ik wijs naar een schilderij van de schrijver aan de muur.

‘Flip, je staat in het openbaar in je onderbroek.’

‘Dit is mijn Meneer Kikker-onderbroek. Mensen zien dat vast als hippe badkleding. Bovendien, waarom moet ik helemaal opgedirkt zijn? Iedereen loopt in korte broek rond.’

Voordat ze iets kan zeggen, worden we onderbroken door de oude man die onze gids blijkt te zijn.

‘Mensen, we gaan nu de kamer zien waar me-
neer Hemingway schreef.’

‘Geen idee wie dat is,’ antwoord ik, terwijl ik in
mijn onderbroek naar binnen schuifel.

‘Ernest Hemingway. Je staat nu in zijn huis,’
zegt hij, en dan laat hij een stilte vallen. ‘Je staat nu
in zijn huis in je onderbroek nota bene. Knul, wil je
alsjeblieft een broek aandoen?’

‘Het spijt me vreselijk,’ zegt mijn veel te veront-
schuldigende moeder, terwijl ze me uit de slaapka-
mer boven jaagt en het balkon op trekt.

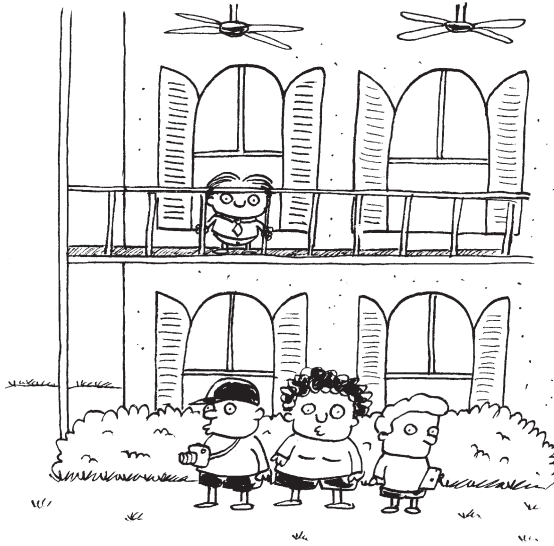
‘Flip, waar heb je ’m gelaten?’

‘Wie weet? Misschien naast de fontein buiten.
Die ene waar al die katten uit drinken.’

‘Jij blijft hier,’ zegt ze. ‘Geen beweging.’

Dus ik sta op het balkon onder een grote pla-
fondventilator en staar naar de vadsige toeristen
beneden.

En daar zie ik hem.

De kat met zes tenen.

'Polydactylie,' zegt de gids, en hij tuurt door de dubbele deuren die naar het balkon leiden.

‘Dat betekent dat hij meer dan het gebruikelijke aantal tenen heeft. Net als de kat van Papa.’

‘Het lijken wel enorme wanten,’ antwoord ik. ‘En wie is Papa nou weer?’

‘Ernest “Papa” Hemingway,’ zegt hij. ‘Of “die dooie gast”, zoals jij hem noemt.’

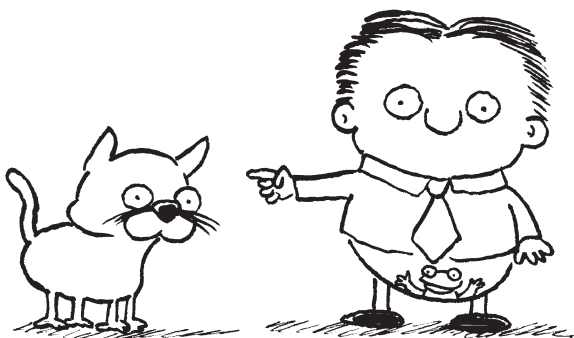
En terwijl hij dat zegt, hoor ik de voetstappen van mijn moeder haastig richting het balkon komen.

‘Je broek ligt niet bij de fontein, Flip. Hij ligt nergens.’

‘Natuurlijk niet,’ antwoord ik. ‘Want hij is gestolen.’

‘Gestolen?’ zegt ze. ‘Wie steelt er nou een broek?’

‘Hij,’ zeg ik.

‘De kat,’ zegt ze.

‘Ja,’ antwoord ik. ‘Met die grote wanten als poten. Hij kan met het halve meubilair dit huis uit wandelen als hij zou willen.’

‘Flip, dat katje steelt geen broeken.’

De gids bemoeit zich ermee en zegt: ‘Mijn broek heeft hij nog nooit gestolen, en ik werk hier al vijftien jaar.’

De gids glimlacht naar mijn moeder. Ze glimlacht niet terug. Hij druipt af en gaat terug de slaapkamer in, richting de groep vertrekkende toeristen.

‘Flip, denk even na. Waar heb je ’m voor het laatst gezien?’

‘Dat heb ik je al verteld. Bij de fontein.’

‘Ja, nou ja, en ik heb je al verteld dat hij daar niet ligt.’

‘Dan moet je bij Poekie Wantklauw zijn daar,’ antwoord ik, en ik wijs naar de kat. ‘Het is een genetische mutatie. Hebben we bij biologie gehad. God of Charlie Darwin of wie dan ook heeft die kat een duim gegeven, zodat hij dingen kan pakken. Helaas voor ons heeft hij besloten om die gave voor slechte doeleinden te gebruiken. Namelijk mijn broek jatten.’

Poekie Wantklauw miauwt.

‘Káttēn drágen geen broek,’ antwoordt mijn moeder op die unieke moederlijke toon die half fluisterend, half schreeuwend is.

‘Correct,’ antwoord ik. ‘Daarom heeft hij ’m waarschijnlijk op de zwarte kattenmarkt verkocht.’

Ze wil haar mond opendoen voor weer een moederlijke preek, maar wordt onderbroken door de stem van een man.

Eentje die van onder het balkon komt.

‘Komen jullie nog naar beneden, of blijven jullie daar de hele dag staan praten boven?’

Mijn moeder tuurt over de balustrade.

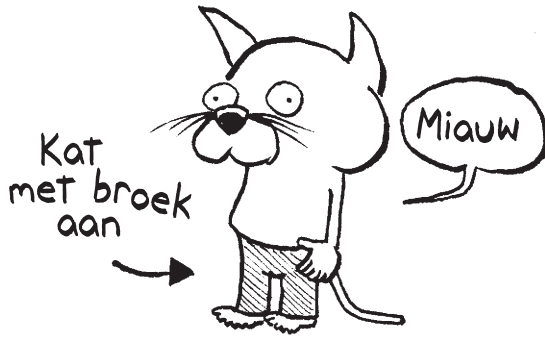
‘Zeg maar tegen die bemoeial van een gids dat hij zich met zijn eigen zaken moet bezighouden,’ zeg ik tegen haar.

Mijn moeder kijkt mij weer aan en plotseling heeft de woede op haar gezicht plaatsgemaakt voor iets anders.

Alsof ze haar fout heeft ingezien, omdat ze waarschijnlijk in een flits Poekie Wantklauw heeft gezien, die mijn broek heeft verdonkeremaand.

‘Het is niet de gids,’ zegt ze.

‘Is het een kat met een broek aan?’ antwoord ik.

Ze schudt haar hoofd en steekt haar hand uit naar mij, waarmee ze me naar de balustrade trekt.

Daar staar ik naar een man. Die ik niet herken.
'Papa,' zegt ze.

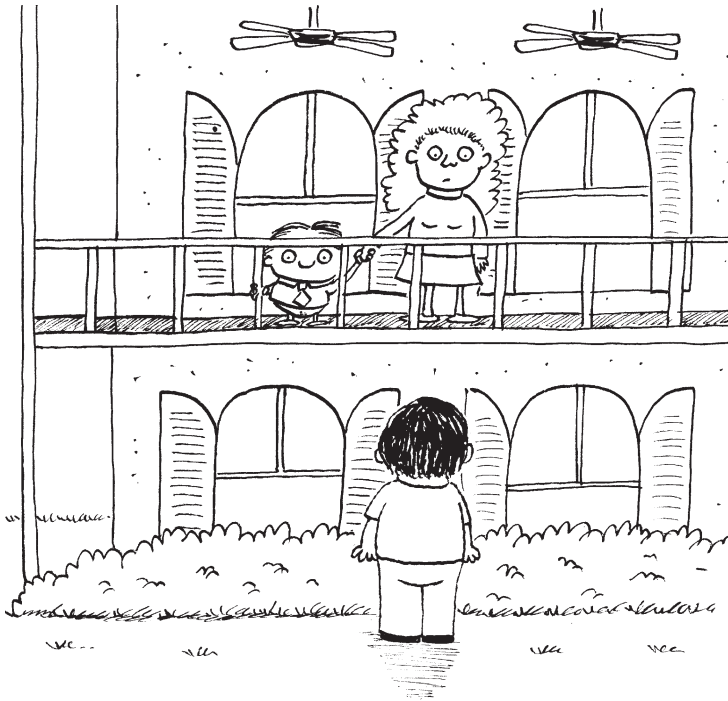
Ik staar naar het schilderij binnen aan de muur, van de man met de witte baard, dan terug naar de jongere man onder aan de veranda.

Ze lijken totaal niet op elkaar.

'Niet de schrijver,' zegt ze, alsof ze mijn gedachten kon lezen.

Ze laat een kleine stilte vallen om in mijn hand te knijpen.

'Dat is je vader.'

Dit werk is fictie. Namen, karakters, plaatsen en gebeurtenissen zijn verzonnen door de auteur of, mits echt, gebruikt op een fictieve manier.

www.graphic-novels.nl
www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *Timmy Failure – The Cat Stole My Pants*
Verschenen bij Candlewick Press
© 2017 Stephan Pastis
Timmy Failure Font © 2012 Stephan Pastis

Voor deze uitgave:
© 2022 Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling: Florus van Rooijen
Omslagontwerp en grafische verzorging: Bert Holtkamp

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 5921 3 (e-book 978 90 261 5922 0)
NUR 283, 284